

Debrecen, 1920. jun. 14-22.

Szeretett Tanár Úr!

Nagyon fájdalmasan esik nekem, hogy a mai napon nem lehetek együtt Meltóságoddal, nem engedheted szabad folyású szeretetem, hálám megnyilatkozásának Meltóságod előtt, de halaszthatatlan elfoglaltságom (osztályvizsgálatok) megakadályozta ebben. Vegye át szerepemet ezen néhány szál virág, ezek hovatagsága jelképezze szeretetem állandóságát, ezek színpompájának, illatának intenzitása érzelmeimnek szavakban különben is alig kifejezhető összetelődését. Minesen az a nap, hogy Meltóságodra ne gondolni, hogy Meltóságodért ne imádkozzám, mégis mikor a mai napra gondolok, fodorottabb erővel tolul elém minden, ami jó benyomást Meltóságodtól lelkemben őrzök, pillanat alatt rászeregetik területem mindazon benyomásra, amelyet a Meltó-

sággal való érintkezés alatt győztet-
tem, olyanfeleképp, mint ahogy a profé-
ták egyetlen képmen látták évszázadok hoz-
sú történetét. Elgondolom, mennyi szeretet-
nek, inzentlenségnek kell abban a szívben
lennie, mely csak egyre, egy teljesen is-
meretlenre, egy teljesen idegenre, egyre,
ismétlen, egyre ennyit tudott a maga
kincséből pazarolni, ama feljethet-
len szombat-estétől fogva, midőn sze-
rencsem volt Miltórággal megismer-
kedni! Azt t. i., hogy ki volt Miltó-
rág? Érdem szerint az én számomra, csak ma-
gam tudom, Miltórág, minthogy a szerte-
tet természetesen tanja, bizonyára természet-
nek fogja azt is találni, amit velem tett, de én
tanúságot tehetek arról, hogy ez a természet-
nél több volt. Az utóbbi években, illetve mi-
ta az érettségig lettem, életem a testi-
ki szenvedés hosszú láncolatát volt. Hogy ez
súlya alatt isse nem roppantam, hogy asá-
malkán éjtről purgatóriumi gyözelem.

It, fejfájással elrontott napok sivárságát át tudtam
élni, a jó Istentem hívni egyebet tanáram, elö-
soltan Miltórág szeretetének, bátortársam rö-
sönhetem. Különösen Miltórágnak államban döt-
tem lebegő képe volt az, mely a munkát of testi-
si lelki állapotban, mely erre teljesen alkalmat-
lan, lehetősé, sőt gyümölcsözővé tette számom-
ra. Mindig remény dötött volt, hogy arán iszik, a-
kár nem, tanulnom, dolgoznom kell, nehogy
érdememnek tegyem magam Miltórág
szeretére, hogy örömet szerezzek Miltórág-
mal. Így azonban azon munka, melyet Miltó-
rágól szelleme varralt, nem is örömet
szerez, egyúttal narlóris volt a szenvedésére
is. Az utóbbi évek alatt sokszor volt módom
tapasztalni az ember szeretetét, de azt is, hogy
ez többnyire adgy tart, míg az ember az ille-
tőnek látókörében van, asztán pedig elfolyt
az ember. Miltórág szeretete nem volt ilyen.
Egyáltalán Miltórág volt az utóbbi évek-
ben minden történetben illető elemem,
Miltórág lelkületéből, kedélyvilágából táplál-
koztam, s hogy mennyit meríttem belőle,

csár magam tudom. Tudom, hogy Méltóságod ugyanest
megféri mindezzel, de az is tény, hogy velem más
nem tette meg. - Minthogy Méltóságodnak, a főúrnó
ismereten kívül, egyéb közhatalok, amelyek mind
Méltóságod belső értékében bírják alapjukat, ké-
rem Méltóságodat, fogadja tőlem szivesen esen sü-
letésnapján hálám, szerettem és jókívánataim
nyilvánítását. Magam semmivel sem tudom
megfizetni jószágát, honorálui tudományában
és kedélyvilágában megnyilatkozó lelki tar-
talmaát, azért a Jó Istent kérem, tegye ezt meg
kegyelm. Adja meg Méltóságodnak mindazt, a-
mit számára jónak lát szorositra meg évei-
nek számára, adjon hozzá egészségét, nyugodt
megelégedettségét, adja meg embertársainak,
különösen a közel állóknaak, hogy szeretettel
könyörhessenek és örömet szereshessenek Méltó-
ságodnak. Különben est a Jó Istent eddig is meg-
tette, mintegy példát mutatván Méltóságod-
ban, hogy ecce, sic benedicetur homo, qui ti-
met Dominum. A Jó Istent áldását kérom
megjegyez Méltóságodra és kedves családjára,
maraboz Szentváryi hálával, fűzi tiszte-
lettel és ragaszkodással
Hosztka László